DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Vennootsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTLEZER

DER PROVINCIE LIMBURG

Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Bream's Building, LONDEN, E.C. 4.

Hedendaagsche Beschouwingen.

Er zijn dagen dat ik me werkelijk bezaag het tegenwoordige tijdstip te beelden. Het bestaan wordt nagenoeg ongedetbaar. En ik begin mij af te vragen of het menschdom niet bezig is met regelrecht naar de algemeene zotheid te rijden, waren en te vliegen.

Een der laatste Zondagen heb ik, in een vriend huis een paar uren genoten van radioconcerten, gegeven in verafgelegen pereiddeelen. Daarna, door een vermuftige regeling van het apparaat, kreeg ik een politieke redevoering te hooren van een ⁄ het kisgedrang staanden Tory, te Manchester, in Engeland, welke rede van tijd tot tijd werd onderbroken door seinen, van een zeilzenip naar een stranddstation gezonden of door knallen, geruchten en schreeuwen die wij niet konden verstaan.

Nog een schrede meer op den radioweg, en we gaan kunnen hooren wat er gebeurt in een ruziemakend huishouden te Calcutta; of ons verzamelen op het beursgeschetter in Wallstreet, te New-York; of de geheimen opvangen van samenzweerders te Marocco.

Soms beluister ik de geprekken van schooljongens en dito meisjes, — in onzen goeden ouden tijd waren dat kleuters, — in trams of treinen, en vaak bloos ik in hunne plaats, ik voel me bang worden om de toekomst der maatschappij, wanneer ik de dosering gadesla van snoemeenen van ruim zestien jaren, die zich aanstellen als «geblazeerden», met verachting spreken van alles wat ons nog heilig is; onverschillig blijven voor dingen die ons, oudeen, nog begeesteren; met een woord, die op hun leeftijd het diepe hart beseften van een uitgeleefden, ontgoochelden grijsaard.

Ik huiver, wanneer ik hoor vertellen dat een jonggehuwd paar, gezamentlijk zoowat tien dertig jaar oud, na drie jaar samenleven, voor de wet scheiden, omdat meevrouw zin heeft in het theaterleven en mijnheer... zijn leven wil leven.

Ik vloek mijnon tijd, wanneer ik loos dat een dertienjarige scholier zelfmoord pleegt, alleen om zijn «pa» en «ma» te greteren, die zich veroorloofden hem een opmerking te maken...

Eens hoorde ik, in een tramwagen, een bleekse, te vroeg rijpen knaap, diesgelijkende van zijnen vader hem aan zijn kameraden voorstelde als «mon singe». Een andere, een tintje meer eerbiedig, diest maar alleen het woord «le vieux» gebruiken.

Schoon, niet waar? En vleiend voor onze moderne principen.

En zeggen dat Christus mensch geworden is om ons te leeren: «Eert vader en moeder!»

***

Dat is nu maar een kantje van mijn beschouwingen.

Ik moet er toch nog een staartje aan passen. De uitvindingen volgen elkaar zoo druk op, dat het bijna niet meer te volgen is. Nu heeft een Djek het zoover gebracht, dat hij met een vliegmachientje van Londen naar Brussel vliegt, voor den prijs van 25 fr., alle kosten inbegrepen.

Wanneer we nu zo ver strant komen, turen wij goed rond of er niet een auto, of een motorrijwiel in de nabijheid ronsinsort om ons te pakken te krijgen. Binnen afzienbaren tijd, zullen wij ook moeten in de lucht kijken, om ons te verzekeren of een of andere «aviette» niet vallens geroed heeft juist boven ons hoofd. 't Zal wel niet goed zijn al te bijzichtig te wezen.

Nu meldt mij mijn dagelijksche gazet, dat ze in Amerika een reusachtig vliegtuig hebben gebouwd, dat met zesten koppen bemand — zooveel als op een tamelijk groot koopvaardijschip — een ongeloofelijke snelheid kan bereiken, en een torpedo van vijf ton meepakt, met hetzelfde gemak als een fabriekarbeider zijn pulleken waterigen koffie. In dit vernietigingtuig zijn drie ton springstof verwerkt. Ze gaan 't eens probeeren boven een verlaten neide, ginder ergens in 't land der «Stars and Stripes». 't Zal nen slag geven! In den volgenden oorlog zullen ze 't voor goed boven een andere stad laten ontploffen. De bewoners zullen, zonder nog kik te kunnen zeggen, op hun zeven gemakken doodgaan. Schoon, he?

Net wat: in een orkest hoor ik een vioolspeler, die met veel brio en kunstgevoel een mooie sonate van Beethoven ten beste geeft. Het publiek vraagt een toebeetje: de dirigent wil zijn hoorders even een lustig oogenblik bezorgen. Hij laat een soort «jazzbandnummer» spelen, waarbij hij zelf, en zijn mannen, en ook de fijne violonist, de potsierlijkste dansen uitvoeren, altijd maar doorspelend. En in de zaal breekt een hoeragereep uit dat hooren en zien vergaat.

Een bokser klopt zoo duchtig op het façaad van zijn tegenstrever, dat in een paar minuten diezelfde façaad nog enkel een bloed en blauw is, en een half dozijn landen uit den aardbol verrocken moed losspringen en over 't platform vliegen. Een gejuich,een gritppel, en geestdrift onmogelijk te beschrijven. De sportbladen geven een relaas om er bij te wemen, en duizenden slikken het artikel als ware het kreentebrood, en het ontzaglijk bedrag der weddingen wordt besproken.

Wat zegt ge? Dat het de vooraitgang is? Heel zeker. Maar 'k zag het toch liever anders.

HET OUDERLIJK HUIS.

Was zoo in vroeger dagen, en heden nog klopt mij velen een warme harteklop, als ze weer thuiskomen, in 't ouderlijke huis.

Een thuis? Mag nog zoo bekrompen zijn, zoo neerlig... maar 't huisje waarmen in geboren is, of waar men heerlde jarenlang, 't blijft zoo'n eenige vroegde, er ons weer te komen uitrasten van den strijd om 't leven.

Ik kamer, de meubels zijn onde bekenden, en, de oogen gesloten, zelfs verre weg onder vreemden kan de zoon zich alles zoo nauwkeurig voorstellen of 't zond hem stond Ei midden in, ziet hij de wezens van hem, die achter bleven: een vader, een moeder, zusters, broeders, broeders, en zelfs komen beelden op van de rondende poes, of 't gesnetter van den kanarie, ginder in 't hoekje boven 't raam.

Ik geneig dat 'ter wezen kan. Nergens rijkeren al de zwarrtochten over de wereld vechte hij de zachte atmosfeer,die heerscht in 't onderlijke huis. En dan dacht hij nog aan vroegere jaren hoe liefde en verstand hun leiden en opbrachten tot den zwaren levensstrijd.

***

Was hij dan ook zoo'n 'geluksknd? Beslaap van donker goed, zoals de dames tegenwoordig zo hun dragen, en een gewone hoed op. Over hare schouders droeg zij een sjaaltje, dat zij over haar meenen oeren had getrokken, zoo los omgeslagen, weet gij? met een hangenden punt over een schouder

— en wat voor indruik maakte zij op u? zegde zij niets tegen u?

— Geen enkel woord. Zij bleef maar stokstijf achter hare vriendin staan, maar zij zegde nietszeer een goeden dag of goeden avond! Ik dacht dan, dat ze zeer vreemde, die geen engelsch kent, zoo'n fransche schoolmadam, dacht ik.

En toen gingen zij samen naar boven?

— Ja, mijnheer! Ik had niets voor de anderen in orde gebracht, dat zoo mij gevraagd door het arme schepsel boven. Zij konden zeer goed in een bed slapen, zegde zij, nu, dat ze waar, mijnheer, er zouden er wel drie in kunnen slapen wat de ruimte betreft.

— En hebt gij sedert geen enkel geluid gehoord?

— Ik was in de keuken, mijnheer, om het vuur uit te doen en alles voor 's morgens vroeg gereed te zetten, dat doe ik altijd. Ik slaap met de kleine meid, die mij nier zoo wat helpt, een zusterkind van mij, mijnheer! boven vóór op de tweede verdieping als die kamer niet verhuurd is, anders op den zolder. Marie, mijn nichtje, slieep al, toen ik boven kwam. Ik ging de kamer hierboven wel voorbij en toen praatten zij zeker samen, ofschoon ik niets gehoord heb, want ik luister nooit aan de deuren, mijnheer daar heb ik een hekel aan.

M. Grand kon niet malaten bij zichzelven den wensch te uiten, dat juffrouw Gregory wat minder lijagevoelig van geweten op dit punt ware geweest, maar hij vond het beter zijne gedachten niet onder woorden te brengen.

— En 's nachts? Hebt gij 's nachts ook niets gehoord? Geen gil, geen gestommel, geen gebiid, van welken aard dan ook?

— Neen, mijnheer, niets, hoegenaamd niets. Ik heb het over dag zoo druk, mijnheer! 's Avonds ben af van vermoeidheid, ik heb Goddank een goed geweten en als ik eenmaal slaap, dan slaap ik vast, dat wil ik wal zeggen. Gregory zalizer kon mij er stond er dan voor al die anderen, die hij rondom zich leven zag, geen onderlijk tehuis?

Waarom, immers, stroomde al dat volk, naar kinemas, sterkt vallens geroed heeft juist boven ons hoofd. 't Zal wel niet goed zijn al te bijzichtig te wezen.

Nu meldt mij mijn dagelijksche gazet, dat ze in Amerika een reusachtig vliegtuig hebben gebouwd, dat met zesten koppen bemand — zooveel als op een tamelijk groot koopvaardijschip — een ongeloofelijke snelheid kan bereiken, en een torpedo van vijf ton meepakt, met hetzelfde gemak als een fabriekarbeider zijn pulleken waterigen koffie. In dit vernietigingtuig zijn drie ton springstof verwerkt. Ze gaan 't eens probeeren boven een verlaten neide, ginder ergens in 't land der «Stars and Stripes». 't Zal nen slag geven! In den volgenden oorlog zullen ze 't voor goed boven een andere stad laten ontploffen. De bewoners zullen, zonder nog kik te kunnen zeggen, op hun zeven gemakken doodgaan. Schoon, he?

Net wat: in een orkest hoor ik een vioolspeler, die met veel brio en kunstgevoel een mooie sonate van Beethoven ten beste geeft. Het publiek vraagt een toebeetje: de dirigent wil zijn hoorders even een lustig oogenblik bezorgen. Hij laat een soort «jazzbandnummer» spelen, waarbij hij zelf, en zijn mannen, en ook de fijne violonist, de potsierlijkste dansen uitvoeren, altijd maar doorspelend. En in de zaal breekt een hoeragereep uit dat hooren en zien vergaat.

Een bokser klopt zoo duchtig op het façaad van zijn tegenstrever, dat in een paar minuten diezelfde façaad nog enkel een bloed en blauw is, en een half dozijn landen uit den aardbol verrocken moed losspringen en over 't platform vliegen. Een gejuich,een gritppel, en geestdrift onmogelijk te beschrijven. De sportbladen geven een relaas om er bij te wemen, en duizenden slikken het artikel als ware het kreentebrood, en het ontzaglijk bedrag der weddingen wordt besproken.

Wat zegt ge? Dat het de vooraitgang is? Heel zeker. Maar 'k zag het toch liever anders.

HET OUDERLIJK HUIS.

Was zoo in vroeger dagen, en heden nog klopt mij velen een warme harteklop, als ze weer thuiskomen, in 't ouderlijke huis.

Een thuis? Mag nog zoo bekrompen zijn, zoo neerlig... maar 't huisje waarmen in geboren is, of waar men heerlde jarenlang, 't blijft zoo'n eenige vroegde, er ons weer te komen uitrasten van den strijd om 't leven.

Ik kamer, de meubels zijn onde bekenden, en, de oogen gesloten, zelfs verre weg onder vreemden kan de zoon zich alles zoo nauwkeurig voorstellen of 't zond hem stond Ei midden in, ziet hij de wezens van hem, die achter bleven: een vader, een moeder, zusters, broeders, broeders, en zelfs komen beelden op van de rondende poes, of 't gesnetter van den kanarie, ginder in 't hoekje boven 't raam.

Ik geneig dat 'ter wezen kan. Nergens rijkeren al de zwarrtochten over de wereld vechte hij de zachte atmosfeer,die heerscht in 't onderlijke huis. En dan dacht hij nog aan vroegere jaren hoe liefde en verstand hun leiden en opbrachten tot den zwaren levensstrijd.

***

Was hij dan ook zoo'n 'geluksknd? Beslaap van donker goed, zoals de dames tegenwoordig zo hun dragen, en een gewone hoed op. Over hare schouders droeg zij een sjaaltje, dat zij over haar meenen oeren had getrokken, zoo los omgeslagen, weet gij? met een hangenden punt over een schouder

— en wat voor indruik maakte zij op u? zegde zij niets tegen u?

— Geen enkel woord. Zij bleef maar stokstijf achter hare vriendin staan, maar zij zegde nietszeer een goeden dag of goeden avond! Ik dacht dan, dat ze zeer vreemde, die geen engelsch kent, zoo'n fransche schoolmadam, dacht ik.

En toen gingen zij samen naar boven?

— Ja, mijnheer! Ik had niets voor de anderen in orde gebracht, dat zoo mij gevraagd door het arme schepsel boven. Zij konden zeer goed in een bed slapen, zegde zij, nu, dat ze waar, mijnheer, er zouden er wel drie in kunnen slapen wat de ruimte betreft.

— En hebt gij sedert geen enkel geluid gehoord?

— Ik was in de keuken, mijnheer, om het vuur uit te doen en alles voor 's morgens vroeg gereed te zetten, dat doe ik altijd. Ik slaap met de kleine meid, die mij nier zoo wat helpt, een zusterkind van mij, mijnheer! boven vóór op de tweede verdieping als die kamer niet verhuurd is, anders op den zolder. Marie, mijn nichtje, slieep al, toen ik boven kwam. Ik ging de kamer hierboven wel voorbij en toen praatten zij zeker samen, ofschoon ik niets gehoord heb, want ik luister nooit aan de deuren, mijnheer daar heb ik een hekel aan.

M. Grand kon niet malaten bij zichzelven den wensch te uiten, dat juffrouw Gregory wat minder lijagevoelig van geweten op dit punt ware geweest, maar hij vond het beter zijne gedachten niet onder woorden te brengen.

— En 's nachts? Hebt gij 's nachts ook niets gehoord? Geen gil, geen gestommel, geen gebiid, van welken aard dan ook?

— Neen, mijnheer, niets, hoegenaamd niets. Ik heb het over dag zoo druk, mijnheer! 's Avonds ben af van vermoeidheid, ik heb Goddank een goed geweten en als ik eenmaal slaap, dan slaap ik vast, dat wil ik wal zeggen. Gregory zalizer kon mij er

Schouwburg CONCORDIA — TONGEREN — Turnkring AMBIORIX

Zondag 20 Januari 1924, om 3 u. en om 8 u.

Groot Varieteitenfeest

Baletten — Clowneries — Marmeren beelden — Negerdans.

MENGELWERK VAN «*DE POSTLEZER*» — 4 —

HET GEHEIM

VAN DEN COMMISSARIS van POLITIE

— Hoe zag die vriendin er uit?

— Ja, het was nogal donker in den gang. Ik brand geen gas en de lamp stond in de keuken. Ik kan alleen zeggen, dat het een slanke vrouw was en dat zij een rok droeg in de hand droeg.

— Hoent gij haar gezicht gezien?

— Maar gedeeltelijk, mijnheer. Het was erg koud den avond, wij hebben vroeg winter dees jaar, en zij had zich tot aan de oeren warm ingestopt, met een dikken sjaal over het gezicht. Het eenige wat ik zien heb is, dat zij donker haar had evenals de andere.

— En hebt gij haar dan niet nauwkeurig gezien, toen zij samen door den gang gingen?

— Neen, mijnheer! 't Was daar nog donkerder dan aan de deur. En toen zegde de arme stakkel daarbij nog tegen mij: Dit is de vriendin, van welke ik u gesproken heb, juffrouw! Maar zij is zoo koud en vermoeid, dat wij dadelijk naar boven gaan, en daarom drong ik er niet op aan, dat zij in mijne kamer zouden komen om wat te guttigen, ik had juist nog koud vleesch van 's middags over en alles klaar gezet, maar zij had zoo'n groote haast. Zij hadden niets noodig, zegde zij en bedankte mij zoo! Toen klommen zij vlug de trappen op, en sedert zag ik hen niet meer!

— Zaagt gij hen niet meer? herhaalde de commissaris eenigzins verwonderd en teleurgesteld. Dat is jammer! Hoe was die vreemde gekleed?

— Zij had zoo'n regenmatel aan met een dictatorschap; afgezette vorsten houden zich gereed hunne ingestorte tronen te bezetten, en zoo blijft de wereld een strijdtooneel.

Wat waar is voor de volkeren is ook waarheid voor de enkelingen, de menschen kennen geen genegenheid voor elkanier, de goudgod, het gouden kalf verblindt ze en daarom slachtofferen zij alles, als de goudkorst maar voldaan is.

Te midden van al dit wereldsch rumoer staat de Kerk die niet voorbij gaat! Zij leeft, en de eeuwen trekken voorbij en sleet kent zij niet. Nog als in Petrus tijd staat zij nu onverschrokken voor alle gewelenaars verdedigend waarheid voor alles. Hier is de vinger Gods.

God heeft de Kerk gesteld als het licht voor alle volkeren, en nu meer dan ooit, zien ook reikhalzend naar haar uit als een laatste hoop van redding, te midden van 't orkaan, diegenen die haar nooit voor Vloeder hebben erkend.

Dat is ook een opbeuring voor alle kleingelooviigen, de wereld staat onder de heede eener macht die van God uitstaat. Als alles voorbij gaat, de Kerk gaat niet voorbij maar blijft tot het einde der eeuwen.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Trekken in de huid!

Een zonderling luchtverschijnsel is den 26 December, ten 7 ure 's avonds, op den berg van Forcelles-le-Montz, naby Dijon waargenomen. In de duisternis verschenen plots, op een tiental meters boven het heuvelvlak, een onbeweeglijke vaurlod, van langwerpigen vorm, ongeveer 80 centimeters breed, op vijftig hoogt. Deze lod, nu in grootte en lichtkracht afgenomen te zijn, verdeelde zich in drie stukken, de traag naar den grond daalden en stilhan verdwenen.

De sterrekundige kommissie van Dijon onderzoekt nu of het een Sint-Elmesvuur, een dwaallicht of een luchtsteen was.

ENGELAND.

De slaapziekte overwonnen. Het geneesmiddel.

Een bericht uit Londen meldt, dat daar op dit oogenblik, in een ziekenhuis gebruik wordt gemaakt van een nieuw middel tegen de slaapziekte.

Tot duszver waren 50 t.h. der gevallen doodelijk. Met dat middel is dit percentage aanzienlijk verminderd. Op tuitrijke, in het ziekenhuis behandelde gevallen, bleven weg ens mee plagen, de goede man!...

— En dat meisje, dat nichtje zoals gij zegt, hoorde die ook niets?

Niets ter wereld, mijnheer! Zij is den heelen nacht zoo min als ik wakker geworden. Wij slapen vloer, moet gij denken en dan eene verdieping hoogter. Zij zouden nog al veel leven hebben moeten maken, voor dat wij het konden hooren, mijnheer, dat is zeker.

— Dat kan zijn, zoozals het wil, maar ik vindt het toch heel vreemd, juffrouw, spraak de commissaris, die zijne luim weer bracht. Van zulk slapen heb ik geen begrip. Lieve hemel! daar wordt iemand in uw huis vermoord, bijna onder uwe voeten en de vrouw, die den moord waarschijnlijk gepleegd heeft, rennelt in die kamer, wanneer den trap af naar beneden, doet de voordeur open, laat zichzelf uit en...

Ho, mijnheer! Neen!... Zoo is het niet geleurd.Nu vergist gij u schromelijk! viel juffrouw Gregory den kommissaris triomfantelijk in de rede, op een toon als ware haar zelf eene nieuwe gedachte te binnen geschoten. Dat kan zij niet gedaan hebben om eene heel eenvoudige reden. Gisteren avond heb ik, zoozals ik iederen avond doe, de voordeur gesloten en er de ketting opgedaan, vóór ik naar boven ging en dezen morgen vroeg vond ik de door behoorlijk zoozals ik ze 's avonds gesloten had, met ketting en al.

V

Deze keete, min of meer verpletterende meedeeling van juffrouw Gregory, wierp plotseling een geheel nieuw licht over de zaak. De kamerdeurt, welke Weela, de zondaar, had opengebroken, was dus van binnen en niet van buiten gesloten geweest?

De sleutel was van het slot genomen en het was Weela onmogelijk geweest deze deuren, die op de eerste verdieping, bestelling van de weduwe echter hief allen twijfel op en leidde het onderzoek in een heel ander spoor.

Een verste blik op het venster overtuigde hem, dat de baken, die het schuifraam van onder vastbielden, teruggesleen waren. Vlug als de wind schoof hij het raam naar boven en zag buiten. De kleine hof lag ongeveer twintig voet daaronder en was omringd door een hoge steenen muur, terwijl zich op zij bijna dak onder het venster, het schuine afhoekende pannedak van een klein schuurke bevond, hetwelk juffrouw Gregory als washhok gebruikte.

De zaak werd duidelijk genoeg. De geheimzinnige bezoeker had de kamer door het venster verlaten; op het dak staande, had zij dit voorzichtig weer dicht geschoven en zich langzaam naar beneden laten schuiven. De sprong van den onderkant van het dak op den steenen grond van den hof leverde zelfs voor eene vrouw niet het minste bezwaar of gevaar op.

Om zich zekerheid te verschaffen, beproefde Power de zaak zelf. Met de vlugheid eener kat wipte hij zich uit het venster en stond een oogenblik later op het dak van de kleine schuur; zich met de eene hand ondersteunende, stiet hij het venster zacht en gemakkelijk weer naar smlaag. Het afschuven langs de pannen en de sprong op den grond was voor hem eene kleinigheid.

De kommissaris Grand was zijn inspekteur een weinig langzamer geeolgd, maar kwam bij tijds hij het venster om het slot van de proefneming te zien.

Ziet goed of gij ook sporen ziet in den hof! riep hij M. Power toe, nadat hij het venster weer had opgeschoven. De grond is er zacht genoeg voor, dunkt mij.

Power was er reeds mee bezig eer hij het bevel ontving. Het zoeken naar sporen was echter lang zulk gemakkelijk werk niet, als men zou gedacht hebben. De zachte grond was wel is waar overal ingetrapt, maar dat was ook alles. Juffrouw Gregory, die als zuinige huisvrouw, op alle wijzen van haar hufke partij trok,had vlak onder het schuurtje een bed met koolen beplant.

Voetstappen waren in menigte op en om het bed te vinden, maar met uitzondering van een enkelen wat dieper ingedrongen hiel, zag men nergens eenen afdruk, scherp genoeg om eene aanwijzing op te leveren. Daarenboven begon het kiezelzad van het tuintje reeds op kleinen afstand van de schuur en hielden alle sporen derhalve, zooals van zelf spreekt, hier geheel op. Het pad voerde naar een houten kekken in den muur, hetwelk slechts men een enslechts twee zonder gunstigen uitslag.

Het middel, waarvan hier sprake is,werd in Duitschland uitgevonden en kreeg den naam «Bayer 205», omdat het bekomen werd, na 205 maal de oorspronkelijke stof te hebben verandert. Waar de vroegere geneesmiddelen, die tegen slaapziekte werden aangewend,voornamelijk bestonden uit arsenik en antimonium, bestaat «Bayer 205» uit de elementen koolstof, nitrogeen en waterstof.

Alvorens tot dezen uitslag te geraken, hadden de scheikundigen van de Bayerlaboratoria 10 jaar onophoudelijke studie en proefneming noodig en nog wordt voortdurend aan de verbetering van het geneesmiddel gewerkt.

In 1919 werd professor Kleine, van het Robert Kochinstituut te Berlijn, naar Midden-Afrika gesturd, om daar ter plaatse de doeltreffendheid van het middel te zaan beproeven.

De uitslagen waren verrassend en weldra had professor Kleine de aandacht van alle voornamstaande kolonien op zich gevestigd.

Na in de omgeving van het Tanganikameer en Rhodesie te zijn werkzaam geweest, kwam hij in 1922, op verzoek van generaal-gouverneur Lippens, naar Belgisch-Congo, waar hij proefnemingen deed te Elisabethstad en omgeving.

Er zijn twee manieren om het geneesmiddel toe te dienen: inspuiten onder de huid of vivel in de aderen. De laatste manier is het pijnlijkst voor den zieke.

Wordt tegenwoordig met ijver voortgewerkt aan de verbetering van de uitkomsten, wat de menschen betreft, een bijzondere afdeeling scheikundigen komdt zich ook bezig met de uitwerking van «Bayer 205» op het vee. Voor de ekonomie van de Afrikaansche middenstanden is dat van het allergrootst belang. Ook op dat gebied beloft het geneesmiddel wederom de doeltreffend te kunnen aangewend worden.

Wat de menschen betreft, heeft men het niet allen reeds zoover gebracht hien te geneesen maar zelfs te onvatbaar te maken. Een inspuiting vrijwaart tegen slaapziekte gedurende ongeveer een jaar.

Voor onze kolonie, waar in sommige besteegebieden de slaapziekte jaarlijks nog veel slachtoffers maakt, is de uitvinding van «Bayer 205» van ongeveraard belang. Ook heeft Dr. Wahrevens, bestuurder van het Geneeskundig laboratorium te Elisabethstad besloten in den loop van het volgende jaar de zieken, door professor Kleine behandeld, opnieuw te onderzoeken en verder zijn bijzondere aandacht aan het vraagstuk te wijden.

ITALIE.

Wolven.

Na het overvloedig vallen van sneeuw rond den Vesuvius, zijn benden van wolven in de omgeving der stad Napels verschenen en richten overal groote schade aan. De beesten vallen de hutten aan en hebben reeds talrijke geiten verslonden. De landlieden maken jacht op de wolven, doch tot hiertoe zonder veel bijval.

AMERIKA.

Een kranig optreden van baronessen de Cartier de Marchienne.

De «New-York Herald» ontving volgend telegram uit Washington:

Baronessen de Cartier de Marchienne, vrouw van den Belgischen gezant te Washington, had eenige dagen geleden een brief gezonden naar het Witte Huis, om te melden dat zij er met in toestemde op het groot diplomatisch diner den heer von Wiedfeldt, gezant van Duitschland, aan haar zijde te hebben.

Deze brief heeft zijn uitwerksel niet gemist, want de heer von Wiedfeldt is verzocht geworden zijn arm te bieden Mev. Kontibara, vrouw van den gezant van Japan.

De betrekkingen tusschen de gezanten van België en Duitschland te Washington zijn uiterst gespannen.

Gemengde berichten

De toepassing van den 8-urendag.

Ziehier eenige nadere bijzonderheden, over het onderhoud van de heeren ministers Theunis en Moyersoen met een groep nijveraars.

Aangezien de heeren ministers eenige wenschen voor betreffende de toepassing der 8-urenwet. De nijverans vragen namelijk dat de 8-urendag, in werkelijkheid bestaa en aan het werk besteed worde. Zij doen opmerken, dat er buiten de wettelijke feestdagen, jaarlijks een honderdtal werkuren en ook de dagloonen daaraan verbonden, verloren gaan. Zij vragen dus dat die uren zouden ingewonnen worden.

Daar is nog de bepaling van art. 7, die zekere wijzigingen vergt.

Men weet dat de minister van Nijverheid en Arbeid, ingevolge voorzegde beplingen den werkdag met een of twee uren mag verlengen, op voorwaarde der instemming van de meerderheid der werklieden van het werkhuis, indien dezelve niet verweinigd zijn, en zoo zij wel vereenigd zijn, van het syndikaat dat de meerderheid van

De inspekteur reikte den kommissaris het stukje papier over, hetwelk hij in den kleinen hoseman had gevonden en dat hem bij het lezen dien uitsnee van schrik in verbazing had ontdekt: Op zijnen overste had het geschrift niet de minste uitwerking.

Wat is dat? voeg hij. Het is in eene vreemde taa geschreven. Wij moeten iemand zoeken die het voor ons vertalen kan.

Dat kan ik wel voor u doen, hernam Power. 't Is fransch en zoozals gij ziet, een gedeelte van eenen brief. Er staan maar vier woorden op: zij zijn gemakkelijk te vertalen. Hier boven het begin van een nieuwen regel: Pas de bêtises en daaronder waarschijnlijk tot slot van den zin het woord: raisonnée. Het eerste beteekent: Geen zeekheden, het andere: Verstandig. Het geheel wil dus ongeveer zoiwel zeggen als: Geen zeekheden hoor!... Weer verstandig!

Het gemak waarmede de jonge inspekteur die woorden vertaalde en de zaak duidelijk maakte, wekte de verwondering van M. Grand. De gewone engelsche policieagenten, ja zelfs de hoge beambten der plattelandspolicie, zijn over het algemeen, en vooral op het punt van vreemde talen, zeer weinig ontwikkeld; het leite was zelfs met M. Grand het geval.

Ik wist niet dat gij fransch verstond, Power, sprak hij met zekere bewondering.

De onder-inspekteur trok een oogenblijk bijna onopmerkbaar de wenkbrauwen omhoog, als werd hij plotseling door eene pijnlijke herinnering getroffen.

— Ik heb een paar jaren geleden in Frankrijk gewoond, zegde hij, een luchtkastigen toon aannemende, en hier en daar wat van de taal opgevangen.

— In ieder geval, vervolgde de kommissaris,het stukje papier in zijnn portefeuille bergende, zie ik nog niet in, dat dit voor het oogenblik veel helpen kan. Misschien later. Het is eene mansland, die dit geschreven heeft en een zeer eigenaardig hand ook.

(Wordt vervolgd)